

Prædiken til Anden påskedag

Luk. 24, 13-35

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?« »Hvad da?« spurgte han. De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.« Da sagde han til dem: »I uforstandige, så

tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne. De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem. Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.« Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet. Lukasevangeliet 24,13-35

Vandringen til Emmaus. Opstandelsens samtale. Vi hører i dag, hvordan netop samtalen bliver et bevis på opstandelsen. I teksten om vandringen til Emmaus hører vi: Det skete, mens de gik og talte sammen, at han slog følge med dem... og han udlagde for dem, hvad der stod om ham i skrifterne.... (Luk. 24)

Lukas er ikke ene om at bruge samtalen, som et udtryk for, at Jesus er opstanden. Også hos Matthæus hører vi om, hvordan Jesus, som det første efter sin opstandelse, møder kvinderne med en hilsen og et ”godmorgen” (Matt. 28). Jesus taler. Han taler fra dødsriget og graven og samtalen bliver et bevis på opstandelsen.

På vandringen til Emmaus går de to disciple og taler om alt det, der er sket i Jerusalem. De taler om alle påskens begivenheder, om Jesu død, om korsfæstelsen og om det mærkelige rygte om Jesu opstandelse.

Bedst som de taler, kommer der en fremmed og slår følge. Han udlægger skrifterne for dem. Og det sker, da de sætter sig til bords, at den fremmede forvandler sig for øjnene af disciplene. Jesus bryder brødet, og disciplene forstår. De forstår, at den fremmede er Jesus, at Jesus er Kristus, at Gud har inkarneret sig, at Kristus er opstået fra de døde, og at døden er overvundet. De forstår, at Jesu opstandelse har afgørende betydning også for dem.

Men de forstår kun et øjeblik. For bedst som forståelsen indfinder sig, forsvinder Jesus for øjnene af dem. Vi har set det før. Jesus forsvinder. Det samme skete ved forklarelsen på bjerget. Det samme skete efter brødunderet. Det samme skete ved den tomme grav. Hver gang forståelsen indfinder sig, forsvinder Jesus.

Opstandelsen er ikke til at forstå. Men opstandelsesbudskabet har sat gang i samtalen. Det lyder måske mærkeligt, at samtalen er et bevis på opstandelsen. Men i virkeligheden sker det af og til, at vi bliver vidner til opstandelsen ved, at de døde taler til os fra deres grave.

Jeg så det hver dag gennem mine mange år som præst. Jeg havde kontor med vindue ud til kirkegården. Jeg så enkerne på kirkegården, der stod ved deres kæres grave og talte med deres kære. De talte om livet og de talte om døden. De forsøgte at komme overens med alt det, som var sket.

De sagde ”godmorgen” og ”goddag”, de talte til et en ægtefælle, de talte til en ven, de talte til en grav. Men de talte ud af troen, som om døden og graven slet ikke fandtes. Og mens de talte, skete der noget mærkeligt. De blev vidnede om opstandelsen – sådan som det skete, da disciplene talte med den opstandne på vejen til Emmaus.

Jan Lindhardt siger det rammende i sin lille Katekisme i Kristendom. Han siger, at evangelierne er begravelsestaler. De fortæller ikke om Jesu liv og død, men om hvilken betydning Jesu opstandelse har for alle os som lytter og tror evangeliet. Begravelsesta-

len er ikke en nekrolog, men netop en tale til liv. Vi taler om den døde i lyset af Jesu opstandelse.

Opstandelsen bliver virkelig for os, når vi deltager i denne samtale med Kristus. Vi siger, at de blinde ikke kan se, at de døde ikke kan høre, at de døde er døde og borte. Men når vi taler med Jesus, bliver denne tale forvandlet. Han taler fra et andet sted. Fra livets sted. Han begynder samtalen ved at forkynde en ny virkelighed.

Som da Jesus talte til Johannes døberens disciple og bad dem sende bud til Johannes i fængslet med budskabet om, hvad de så og hørte, at: de døde hører, de blinde ser, de lamme går og de døde står op af deres grave. Jesus siger det samme til os: De døde hører, de blinde ser, de døde står op af deres grave. Det er ud fra denne forståelseshorisont, vi skal forstå påskens budskab. Det budskab giver nok at tale om, når vi skal hjem og begynde samtalen. For det er vigtigt at tale sammen, om alt det vi ikke forstår. Vi skal hele tiden forsøge at komme overens med alt det, der er sket i vores liv. Hvad enten det er død, sorg, nederlag eller synd.

Emmaus-beretningen er et af de bedste billeder på, hvad det vil sige at tro: At Jesus slår følge med os og tager del i samtalen med os. Det er når Jesus slår følge, at skrifterne åbner sig, det er når Jesus slår følge, vi kommer overens med alt det der er hændt, det er når Jesus slår følge, at opstandelsens under kaster helt nye perspektiver ind over vores tilværelse.

Det er et budskab som sætter os fri. Et budskab om tilgivelse, et budskab om liv. Det er så påsken pibler ind i alle kroge og sprækker. Glæden trænger ind i sorgen, livet trænger ind i døden, kærligheden trænger ind i hadet og fortvivlelsen.

Opstandelsen åbner for en ny virkelighed – en virkelighed som jeg i dag har forsøgt at forkynde ved at udlægger skrifterne for jer. Jeg håber, at Kristus vil slå følge....For nu er det jeres tur til at fortsætte samtalen og vise, at også I vidner om opstandelsens under. Det er påske, Jesus er opstanden. Samtalen kan begynde.....Amen

Mads Davidsen

Studielektor ved Pastorseminariet i København

Salmer (Den Danske Salmebog):

234: Som forårssolen morgenrød

222: Opstanden er den Herre Krist

244: Hvor lifligt er det dog at gå

241: Tag det sorte kors fra graven

14: Tænk, at livet koster livet

233: Jesus lever, graven brast

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk